

Poezie de Paști

Val

Când Paștile se-apropie mereu
Sunt luat de amintiri și dus agale,
Copil mă regăsesc în satul meu
La casa bătrânească de pe vale;

Simt și acum, pe prispă, dimineața,
Cernându-și fluturașii de ninsoare,
Cum îmi ating cu gingășie fața
Cireșii alintându-se în floare,

Și-aud la fel, venind peste câmpie
Spre deal, zorit, urându-mi "ziua bună",
Un soare îngânat de-o ciocârlie
Cu-o veste la clopotnița bătrână;

Se anunța o mare sărbătoare,
Iar martoră era și Luna plină:
Va coborî din morți, spre Înălțare,
Isus, a' lui Maria, cu lumină!

Că începea așa o primeneală,
Miresmele de flori de liliac,
Și lutul îmbrăcat în văruială,
Se vânturau prin ușa din cerdac,

Ne ușuram și trupul de povară
Și sufletul cumva de-am suduit,
(Scăpam și eu atuncea de ocară,
În ziua când mergeam la spovedit!)

Fiind copii mâncam în Postul mare
Nu doar urzici că ne rodea burtica,
Ne mai spurcam și noi, deh! la mâncare,
Că popa nu știa, zicea bunica,

Dar totul se făcea cu rânduială
Și toate le-așezau la locul lor,
Știau bătrânii bine, fără școală,
Cum să-L primim pe-al lumii Salvator...

.....

În miez de noapte, satu-n așteptare

Biserica-ntr-o horă o strângea,
Lumini se arătau pe la altare,
Isus, Cristosul nostru, învia,

Ne întorceam cu paște și lumină,
Bunica ne dădea miel din cuptor,
Iar ouăle-așteptau pe masa plină
Sfințite în al nostru tricolor,

Iar la amiezi, pe luncă ne-ntâlneam
Gătit în straie noi cum altul nu-i,
Căci noi, copiii,-atunci ne înnoiam
Când Se năștea și la-nvierea Lui,

Și câtă bucurie, 'ntregul sat,
Ouă ciocnind cu mare și cu mic,
"Cristos a înviat! Adevărat!"
Pe pajiștea cusută-n borangic,

Iar mai apoi, crescusem eu fecior,
Aceeși luncă, mândră ca o ie,
Mi-a dat ca să le sorb licoarea lor,
Doi ochi de vis cu nume de Mărie...

Aș vrea să vin din nou în satul meu
În zi de Paști, în zi de sărbătoare,
Poate-mi va spune bunul Dumnezeu
Cam cât mai am de ars din lumânare...

E Paște iar și Cristul a-nviat,
Lumina Lui nicicând nu se va stinge,
Depart, peste mări, de al meu sat,
O lacrimă de dor mi se prelinge...

Simt o speranță-n suflet cum izvoare
Din flacăra-I ce arde, tumultoasă,
La ziua și sătucul plin de soare,
La Învierea când voi fi acasă.

Valeriu Cercel